

Arrest

nr. 279 166 van 21 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 januari 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor verzoekster en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2021 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Op 13 december 2021 werd zij gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Raadpleging van de 'Eurodac'-database leerde dat de vingerafdrukken van verzoekster reeds werden geregistreerd in Malta in het kader van een internationaal beschermingsverzoek.

Op 17 december 2021 werd een terugnameverzoek gericht aan Malta op grond van de Dublin III-verordening.

Op 28 december 2021 gaf Malta het akkoord met de terugname van verzoekster op grond van artikel 18 (1)b van de Dublin III-verordening.

Op 24 januari 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: F. A. voornaam: S. geboortedatum: [...]1992 geboorteplaats: T. nationaliteit: Eritrea
die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Malta toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Mevrouw F. A. S., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, bood zich op 28.10.2021 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel haar verzoek in op 28.10.2021. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Malta.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene het reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende in Malta op 08.07.2019.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 13.12.2021. Zij verklaarde ongehuwd te zijn. Betrokkene stelde één kind te hebben, D. S. N. (een dochter, 12 jaar oud, Eritrea), zij woont momenteel in Khartoem in Soedan. Betrokkene weer niet waar de vader van haar dochter verblijft. Ze stelde op het moment van het persoonlijk onderhoud dat zij vier maanden zwanger is. De naam van de vader van haar ongeboren kind is K. B., L. Hij verbleef ook op Malta. Betrokkene verklaarde dat zij geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven.

Betrokkene kon tijdens het persoonlijk onderhoud geen identiteitsdocumenten voorleggen. Zij verklaarde nooit een paspoort te hebben gehad, haar identiteitskaart liet ze achter in Soedan.

Betrokkene verklaarde dat ze Eritrea in januari 2017 heeft verlaten omwille van de verplichte legerdienst. Ze trok illegaal zonder documenten te voet naar Soedan waar ze vier maanden in Khartoem verbleef. Ze trok verder per auto naar Libië waar ze werd ontvoerd door smokkelaars. Ze verbleef tot juni 2019 in Libië onder andere in Ben Walid en Tripoli. Uiteindelijk maakte ze in juni 2019 per boot de oversteek naar Malta. Betrokkene verklaarde dat ze tot oktober 2021 in Malta verbleef. Ze stelde dat ze er een verzoek om internationale bescherming indiende maar dat er geen beslissing werd genomen over dit verzoek. Betrokkene verklaarde dat de regering hen vertelde dat ze naar andere landen zouden worden gestuurd, betrokkene heeft hier op gewacht maar dit gebeurde niet. Uiteindelijk reisde betrokkene per boot verder naar Italië waar ze in oktober 2021 aankwam. Ze verbleef er ongeveer vier tot zes dagen en nam vervolgens een trein en reisde via Frankrijk naar België. Betrokkene verklaarde dat ze het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds haar aankomst in Malta.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat ze van vrienden hoorde dat migranten in België goed worden opgevangen. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Malta omdat haar rechten er niet werden gerespecteerd. Ze kreeg er geen documenten, geen opleiding en geen medische zorgen.

Op 17.12.2021 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Maltese instanties. Zij stemden op 28.12.2021 in met ons verzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden

aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Malta een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Maltese instanties stemden op 28.12.2021 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Maltese instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Malta "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Malta partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Maltese instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Malta sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de

opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak *K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk* (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Malta staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Maltese instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 28.12.2021 hebben de Maltese instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Malta. De betrokkene zal na overdracht in Malta haar verzoek kunnen hervatten.

Het EHRM verwees in de zaak "*Tarakhel*" (04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Zwitserland*) naar de zaak *MSS tegen België en Griekenland* van 21.01.2011 en stelde dat verzoekers om internationale bescherming een kansarme en kwetsbare groep vormen die speciale bescherming nodig heeft: "In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection". Het EHRM liet in deze zaak verder haar bezorgdheid blijken over de algemene situatie van verzoekers om internationale bescherming in Italië en benadrukte de extreme kwetsbaarheid van gezinnen of alleenstaanden met jonge kinderen. We wensen op te merken dat dit arrest geenszins tot gevolg heeft dat voor elke overdracht aan een verantwoordelijke lidstaat garanties dienen te worden gevraagd. Ook benadrukken we dat de situatie in Malta verschilt van de situatie in Italië en we zijn dan ook van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak *Tarakhel* niet zonder meer kunnen worden overgezet op de huidige situatie in Malta in het algemeen of meer specifiek op deze zaak.

Betrokkene stelde dat ze naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat ze van vrienden hoorde dat België migranten goed opvangt. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Malta omdat haar rechten er niet werden gerespecteerd en ze er geen documenten kreeg. We benadrukken nogmaals dat Malta partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Maltese instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Malta onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Maltese autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een recente bron is het geactualiseerde rapport inzake Malta van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Aidus foundation and Jesuit Refugee Service (Malta, "Asylum Information Database. National Country Report - Malta", <https://www.asylumineurope.org/reports/country/malta>, laatste update op 19.05.2021, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport vermeldt dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming Malta verlaat zonder toestemming van de autoriteiten het verzoek doorgaans wordt beschouwd als impliciet ingetrokken door de verzoeker. Hierdoor lopen verzoekers die terugkeren naar Malta in het kader van een Dublinprocedure het risico op verwijdering (Aida p.40). Het is belangrijk om op te merken dat de Maltese instanties de terugname van betrokkene aanvaard hebben conform artikel 18(1)b van verordening 604/2013. Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. Conform

artikel 18(2) zullen de Maltese instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Maltese instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Malta in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We zijn er ons van bewust dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt bij de situatie van personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Malta worden overgedragen. Deze bemerkingen zijn echter niet van dien aard dat dient te worden geconcludeerd dat er systemische tekortkomingen zijn in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. We merken op dat Richtlijn 2013/32/EU, de Procedurerichtlijn, middels artikel 28 de procedures in geval van impliciet ingetrokken verzoeken uiteenzet en de mogelijkheid voorziet dat een verzoek als impliciet ingetrokken kan worden beschouwd indien de verzoeker is verdwenen of niet voldeed aan zijn meldingsplicht. De Procedurerichtlijn bepaalt wel dat een verzoeker die zich opnieuw bij de bevoegde autoriteiten meldt nadat een beslissing tot beëindiging van een verzoek werd genomen zoals bedoeld in lid 1 van artikel 28, het recht heeft te verzoeken dat zijn verzoek opnieuw in behandeling wordt genomen of een nieuw in te dienen dat niet onderworpen is aan de in de artikelen 40 en 41 bedoelde procedure.

Het rapport stelt dat materiële opvangvoorzieningen worden aangeboden aan alle verzoekers om internationale bescherming vanaf het moment dat zij laten blijken een verzoek om internationale bescherming te willen indienen. Het is in de praktijk mogelijk dat verzoekers onder bepaalde voorwaarden geen recht meer hebben op opvang, bijvoorbeeld wanneer zij reeds opvang kregen en vervolgens zelf deze opvang verlaten hebben (Aida p.60). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/33/EU, de Opvangrichtlijn, en meer bepaald artikel 20(1)a van deze richtlijn, erin voorziet dat lidstaten de materiële opvang in uitzonderlijke gevallen kunnen intrekken indien een verzoeker de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verliet zonder deze instanties op de hoogte te stellen. We zijn van oordeel dat een dergelijke maatregel niet kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat door een toename in het aantal verzoekers sinds 2019 het Maltese opvangsysteem onder druk is komen te staan en er een tekort is aan opvangplaatsen. Het rapport meldt dat alleenstaande mannelijke verzoekers zes maanden in de opvangcentra mogen verblijven waarna zij verzocht worden het centrum te verlaten en eigen accommodatie te zoeken. Families met kinderen kunnen tot een jaar in het centrum blijven en krijgen ook daarna nog financiële ondersteuning. (AIDA p. 63) Het rapport stelt wel dat verzoekers zes weken op voorhand op de hoogte worden gebracht dat zij hun opvangplaats dienen te verlaten. De beslissing tot uitzetting kan worden aangevochten door de verzoekers. Indien het gaat om een kwetsbaar persoon kan de beslissing tot uitzetting worden herzien. (AIDA p.63) Het rapport stelt dat er verschillende obstakels bestaan voor verzoekers die zich op de privé-woningmarkt willen begeven waardoor sommige verzoekers, maar niet alle verzoekers, op straat terecht komen. Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Volgens het rapport verblijven er veel personen in de verschillende centra en leidt dit tot problemen op het gebied van hygiëne en onderhoud. Volgens het rapport zijn de levensomstandigheden in de open centra bijzonder moeilijk en zijn er problemen onder meer wat betreft hygiëne, veiligheid en kwaliteit van de faciliteiten. Ondanks enkele verbeteringen die volgens het rapport in de loop van 2020 werden doorgevoerd blijven de omstandigheden in de centra in Malta erg uitdagend (Aida p. 67). We wensen erop te wijzen dat het rapport meldt dat de levensomstandigheden in de opvangcentra echter wel sterk variëren naargelang het centrum (Aida p. 66). Op basis van de informatie in het rapport kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen waardoor niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Betrokkene verklaarde dat ze momenteel vier maanden zwanger is. Het AIDA-rapport vermeldt dat gezinnen worden opgevangen in Hal Far Hangar. Alleenstaande vrouwen zonder kinderen worden opgevangen in het open opvangcentrum van Hal Far, in een apart deel van het centrum. Mannen mogen zich niet in het deel van het opvangcentrum voor gezinnen of alleenstaande vrouwen begeven. (AIDA p. 65).

Het AIDA rapport vermeldt dat de toevloed van verzoekers in 2018 dermate groot was dat de autoriteiten niet waren uitgerust om dit te organiseren. Vanaf de zomer van 2018 worden alle verzoekers die via de zee komen wel eerst opgesloten, de meerderheid ervan zonder enige juridische grond. Volgens het 'European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT)' kunnen sommige van deze omstandigheden gezien worden als onmenselijk en vernederend. Ze stellen echter niet dat het geheel van de omstandigheden in de Maltese opvangvoorzieningen leiden tot onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest. (AIDA p.74-75) We merken op dat betrokkene door België zal worden overgedragen aan de Maltese autoriteiten en dus niet via de zee zal aankomen. Verder merken we op dat betrokkene aan Malta zal worden overgedragen onder de bepalingen van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 wat betekent dat er geen uitwijzingsbevel tegen betrokkene werd uitgevaardigd. Bovenvermelde situatie is dus niet van toepassing op de persoonlijke situatie van betrokkene.

Ngo's melden dat in 2019 de meeste verzoekers die in het kader van een Dublinprocedure werden overgedragen aan Malta in detentie werden geplaatst bij hun aankomst omdat de autoriteiten ervan uitgaan dat zij gezien het risico van onderduiken anders niet de nodige elementen voor het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming zullen kunnen verzamelen. Verder stelt het rapport dat personen die Malta op onwettelijke wijze verlieten bij terugkeer kunnen worden vervolgd omwille van bepalingen in de immigratiewetgeving (Aida p.40). We merken op dat het rapport niet impliceert dat de betrokkene per definitie zal worden vastgehouden en veroordeeld of dat detentie een 'automatisme' is bij overdracht aan Malta.

Volgens de Maltese wetgeving is detentie toegestaan omwille van de volgende redenen: om de identiteit van een verzoeker vast te stellen, om alle noodzakelijke elementen waarop het verzoek is gebaseerd te kunnen vaststellen, om na te gaan op basis van welke procedure de verzoeker Malta mag binnenkomen, wanneer een verzoeker zijn uitwijzing probeert te vertragen, omwille van nationale veiligheid en binnen de voorwaarden van de Dublinverordening. (AIDA p. 75) Dat een verzoeker binnen de grenzen van de wet voor een beperkte tijd kan worden vastgehouden is ons inziens geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Malta omdat ze er geen opleiding kreeg. Het rapport vermeldt dat gratis onderwijs in Malta enkel gegarandeerd is voor kinderen tot 16 jaar. Volwassen verzoekers kunnen wel een aanvraag doen om te worden vrijgesteld van inschrijvingsgeld voor onderwijsinstellingen zoals bv. de universiteit van Malta, beroepsopleidingen of taalcursussen. Verschillende NGO's bieden ook gratis taallessen aan in de opvangcentra. (AIDA p. 69-70) Verder vermeldt het rapport dat verzoekers in Malta in theorie aan het werk kunnen gaan vanaf negen maanden na het indienen van hun verzoek. In de praktijk kunnen verzoekers echter vaak al onmiddellijk een werkvergunning verkrijgen. Het rapport vermeldt dat er obstakels zijn die de toegang tot de arbeidsmarkt kunnen bemoeilijken, zo moet de werkvergunning geregeld vernieuwd worden en moet hiervoor worden betaald. Verder zijn er obstakels zoals taal, opleidingsniveau, beperkte mogelijkheden voor seizoensarbeid, e.a. (AIDA p. 68). Toch dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Malta dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Malta worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Malta is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Betrokkene verklaarde dat ze last heeft van hoofdpijn en nachtmerries na haar ervaringen in Libië. Ze stelde verder dat ze op dit moment vier maanden zwanger is. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Malta omdat ze er geen medische zorgen kreeg. Het rapport vermeldt dat de toegang van verzoekers om internationale bescherming tot de nationale gezondheidszorg in Malta wettelijk is gewaarborgd. Zij hebben recht op dringende medische hulp en essentiële behandelingen van ziektes en ernstige mentale stoornissen. Er wordt melding gemaakt van enkele obstakels die de toegang tot gezondheidszorg in Malta kunnen bemoeilijken zoals de taalbarrière, de beschikbaarheid van (openbaar) vervoer, e.d. Er bestaan in Malta geen faciliteiten voor slachtoffers van marteling en mishandeling. (Aida p. 70). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Malta een risico op

onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Malta zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We merken in deze verder op dat de Maltese autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Malta niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Malta niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Malta een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, dat aan de Maltese autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Maltese autoriteiten.”

Op 12 maart 2022 beviel verzoekster van een kind F.A.M.L.

Op 16 juni 2022 nam de voormalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 277 866 van 26 september 2022 vernietigde de Raad de verlengingsbeslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst erop dat het niet ter discussie staat dat de Maltese autoriteiten op 28 december 2021 akkoord gingen met de terugname van verzoekster en aldus aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoekster.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om

de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Verordening 604/2013/EU bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Er blijkt niet dat verzoekster ondertussen overgedragen werd. In principe ging aldus de verantwoordelijkheid op 28 juni 2022 over op de Belgische instanties.

Er blijkt evenwel dat de voormalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 16 juni 2022 de beslissing nam tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer omwille van het voorgehouden onderduiken door verzoekster. Tegen deze beslissing diende verzoekster evenwel een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 277 866 van 26 september 2022 vernietigde de Raad de verlengingsbeslissing.

Nu de verlengingsbeslissing moet geacht worden nooit te hebben bestaan, moet vastgesteld worden dat de verantwoordelijkheid is overgegaan op de Belgische instanties.

Ter terechtzitting bevestigt verweerder uitdrukkelijk dat de Belgische overheden thans verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoekster. In dat geval bevestigt de raadvrouw van verzoekster dat er geen actueel belang meer is bij huidig beroep.

Er is bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van de bestreden beslissing die stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissing verbonden wordt.

Er blijkt derhalve niet dat verzoekster nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES